

РЕШЕНИЕ

№ 13987

гр. София, 06.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 27.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **12244** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 226 и чл.128а, ал.2 във връзка с чл.128, ал.2 във връзка с ал.1, т.8 от Административно-процесуалния кодекс (АПК). Образувано е във връзка с Решение №12874 от 20.12.2023г. на Върховния административен съд по адм.д.№4299/2023г., с което е върнато за ново разглеждане адм.д.№10101/2022г. на Административен съд София-град.

Предмет на делото е искане за прогласяване на нищожност на влязло в сила Решение № 1141 от 23.02.2022 г., постановено по адм. дело № 4913/2019 г. от Административен съд – София град, Второ отделение, 56-ти състав, по искова молба от П. Т. Н., К. Н. С. и Н. К. С., и тримата от [населено място], подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. В. Д. срещу кмета на Столична община.

Ищците П. Т. Н., К. Н. С. и Н. К. С. твърдят, че оспореното решение е нищожно, тъй като е постановено при наличие на основание за спиране на съдебното производство по чл.229, ал.1, т.6 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) – съдът спира производството, когато К. съд е допуснал до разглеждане по същество искане, с което се оспорва конституционносъобразността на приложим по делото закон. Твърдят, че неприлагането на разпоредбата на чл.229, ал.1, т.6 от ГПК ги е лишило от възможността да се ползват от благоприятното за тях Решение № 10 от 26.07.2022 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 21/2021 г., постановено след влизане в сила на съдебното решение. Заявяват претенция за разноски.

Ответникът по иска - кметът на Столична община, като насрещна страна в материалното правоотношение, чрез процесуалния си представител Т. Л., оспорва иска по основателност. Счита, че конституционното дело е нямало преюдициален характер и спиране на съдебното производство по адм. дело № 4913/2019 би било неоснователно. Позовава се на разпоредбата на чл.142 от АПК, съгласно която законосъобразността на административния акт се преценява към момента на неговото издаване. Претендира разности.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на иска:

Предявен е установителен иск с предмет обявяване на нищожност на съдебен акт, постановен от административен съд. Съгласно разпоредбата на чл.128, ал.1, т.8 от АПК на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за обявяване на нищожност, обезсилване или отмяна на решения, постановени от административните съдилища. Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирани лица срещу съдебен акт, който е неблагоприятен за тях.

Установени факти:

1. Производството по адм. дело № 4913/2019 г. на АССГ, второ отделение, 56-ти състав, е било образувано по жалба от П. Т. Н. и К. Н. С. против заповед № СОА19-РД40-29/09.04.2019 г. на кмета на Столична община (СО) за отчуждаване на поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.204.1289 (застроен), с площ за отчуждаване 115 кв.м.

2. С определение № 3938/27.05.2019 г. по адм. дело № 4913/2019 г. производството по делото е спряно на основание чл.229, ал.1, т.4 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК до приключване на производство по адм. дело № 5132/2019 г. на АССГ, образувано по жалба на П. Т. Н. и К. Н. С. против решение № 64 по протокол № 32/10.12.2001 г. на СОС, в частта относно поземлен имот с идентификатор 68134.204.1131. С решение № 4008/20.07.2020 г. по адм. дело № 5132/2019 г. на АССГ жалбата е отхвърлена. Решението е влязло в сила на 17.03.2021 г.

3. С определение от 13.05.2021 г. производството по адм. дело № 4913/2019 г. на АССГ е възобновено. На 13.10.2021 г. по това дело е депозирана жалба от Н. К. С. с искане за прогласяване нищожността на заповед № СОА19-РД40-29/09.04.2019 г. на кмета на СО. С протоколно определение от 13.10.2021 г. искът за обявяване на нищожност на Заповед № СОА19-РД40-29/09.04.2019 г. е присъединена за съвместно разглеждане с жалбата срещу същата заповед и Н. К. С. е конституиран като заинтересована страна.

4. Конституционно дело №21/2021г. е образувано на 17.12. 2021 г. по искане на тричленен състав на Върховния административен съд (ВАС) на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията за установяване на противоконституционност на разпоредбата на § 23 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за устройството и застрояването на Столична община (ПЗР на ЗИДЗУЗСО, обн. ДВ, бр. 31 от 2018 г.), с който се предвиждат удължени срокове във връзка с чл.208 от ЗУТ, дадени в чл.17, ал.1, т.1 от специалния закон ЗУЗСО, според който за обекти на техническата инфраструктура - за първостепенна улична мрежа, за метрополитена, за трамвайни и железопътни линии, за обекти на зелената система и за

съоръжения за третиране на отпадъци, отчуждителната процедура следва да не е започнала в срок от 15 години, като съобразно ал.2 на чл.17 от ЗУЗСО този срок започва да тече от приемането и влизането в сила на ЗУЗСО - 28.01.2007 г.

5. С протоколно определение от 19.01.2021г. по адм.д.4913/2019г. АССГ е приел за сведение искането на тричленния състав на ВАС за установяване на противоконституционност на §23 от ПЗР на ЗИДЗУЗСО.

6. С Определение на КС от 15.02.2022г. на КС искането е допуснато за разглеждане по същество.

7. В съдебното заседание на 16.02.2022г. по адм.д. №4913/2019г. иштите в настоящото производство са направили искане за спиране на производството на основание чл.229, ал.1, т.6 от ГПК. Съдът се е произнесъл по искането в същото съдебно заседание с протоколно определение, като го е отхвърлил с аргумент, че конституционното дело не е преюдициално – предмет на съдебното производство е заповед, с която вече е приключило отчуждителното производство, а нормата на §23 от ПЗР на ЗИДЗУЗСО изисква административното производство да е висящо.

8. С Решение № 10 от 26.07.2022 г. по к.д. № 21/2021 г. КС обяви за противоконституционен § 23 от ПЗР на ЗИД на ЗУЗСО (обн. ДВ, бр. 31 от 10.04.2018 г.)

Правни изводи:

Липсва легална дефиниция за нищожност на съдебните решения. В правната теория и съдебната практика се приема, че нищожно е това решение, което не отговаря на изискванията за валидност Ж. С., А. М., В. П., О. С., Р. И., „Българско гражданско процесуално право“, Десето преработено и допълнено издание, 2020, изд.С.,стр.499-505 : 1) да е издадено от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав; 2) да е в пределите на правораздавателната власт на съда; 3) да е в писмена форма и да е подписано; 4) да изразява волята на съда по начин, който позволява да се изведе, макар и чрез тълкуване, нейното съдържание.

В случая не се установява нито един от тези пороци, които да обоснове нищожност на съдебното решение.

Въпросът, до който се свежда правният спор, е дали отхвърлянето на искането за спиране на производството на основание чл.229, ал.1, т.6 от ГПК води до нищожност на решението.

На първо място, трябва да се вземе предвид целта на разпоредбата – да се предопредели приложимостта на закона, чиято конституционност е била оспорена – съответно да се създадат предпоставки за правилното решение на съдебния спор по същество. С изчерпателното изброяване на хипотезите за спиране на съдебното производство законодателят е определил отрицателните предпоставки, при наличието на които делото не може да се реши по същество. Постановяването на съдебно решение при наличие на основание за спиране на производството безспорно е порочно съдебно действие, но то не води до нищожност на съдебния акт, а до неговата недопустимост, тъй като са били налице пречки за решаване на спора. Аргументи в този смисъл могат да се почерпят и от Тълкувателно решение №1/2017г. по тълк.д.№1/2017г. на ОСГТК на ВКС, което определя като недопустими съдебните решения, постановени при наличие на основанията за спиране по чл.229, ал.1, т.4 от ГПК – наличие на висящ преюдициален спор. Макар и порочно, недопустимото решение е действително, съответно то влиза в сила и поражда правен ефект. Пак там,

стр.505. Защитата срещу недопустимо решение е по реда на инстанционния контрол, а когато решението е окончателно – чрез иск за неговото обезсилване.

По тези съображения исковата молба за обявяване на нищожност на оспореното съдебно решение се отхвърля.

За разлика от инстанционния контрол, при който касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на съдебното решение (чл.218, ал.2 от АПК), в исковото производство по чл.128а, ал.2 от АПК съдът е обвързан от искането и не извършва служебна проверка по непредявени основания, тъй като е приложимо диспозитивното начало, прогласено в чл.6 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, съгласно което предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. Съдът не е сезиран с искане за обезсилване на оспореното съдебно решение, поради което е безпредметно да се обсъжда значението на конституционното дело за изхода на правния спор, съответно дали отказът да се спре съдебното производство на това основание е бил незаконосъобразен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, 38^{-и} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на П. Т. Н., К. Н. С. и Н. К. С., и тримата от [населено място], за прогласяване нищожността на Решение № 1141 от 23.02.2022 г., постановено от Административен съд – София град, по адм. дело № 4913/2019г.

ОСЪЖДА П. Т. Н. с ЕГН [ЕГН], К. Н. С. с ЕГН [ЕГН] и Н. К. С. с ЕГН [ЕГН], да заплатят на Столична община сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: